

Arrest

nr. 227 543 van 16 oktober 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019 om 10u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. ORAIBI, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 september 2018 een aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn broer met Britse nationaliteit en verblijfsrecht in België en in toepassing

van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 18 maart 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 10 mei 2019 dient verzoeker een tweede aanvraag in om een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in functie van zijn broer met Britse nationaliteit en verblijfsrecht in België.

1.4. Op 16 september 2019 neemt de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

1.5. Op 1 oktober 2019 neemt de verwerende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die als volgt is gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door op 01.10.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer die verklaart te heten(1):

naam: A

voornaam: I

(...)

nationaliteit: Pakistan

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Betrokkene is niet in het bezit van een visum

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verklaart in België geen duurzame relatie of kinderen te hebben.

Het gegeven de broer en zus van betrokkene zich in respectievelijk België en de UK hebben hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Betrokkene haalt aan dat ook zijn ouders in België verblijven. Zijn ouders dienden echter net als betrokkene twee keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkenes broer, welke ook werden geweigerd. Zij kregen eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten en hun tweede aanvraag tot vestiging, ingediend op 10.05.2019, werd eveneens op 01.10.2019 geweigerd.

Betrokkenes ouders kunnen zich dus ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te kereren naar Pakistan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 2 jaar kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

Een schending van artikel 8 kan dan ook niet worden aangenomen.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf met verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.

Betrokkene verklaart in België is en niet wil terugkeren naar Pakistan omdat hij wil samenblijven met zijn ouders en broer, omdat hij wil werken en Nederlands wil leren en omdat de economische situatie in Pakistan niet goed is.

Het gegeven de broer en zus van betrokkene zich in respectievelijk België en de UK hebben hebben gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Pakistan niet in de weg staan. Zij behoren immers niet tot het originele kerngezin van betrokkene. Betrokkene haalt aan dat ook zijn ouders in België verblijven. Zijn ouders dienden echter net als betrokkene twee keer na elkaar een aanvraag tot vestiging in functie van betrokkenes broer, welke ook werden geweigerd. Zij kregen eveneens bevel om het grondgebied te verlaten en hun tweede aanvraag tot vestiging, ingediend op 10.05.2019, werd eveneens op 01.10.2019 geweigerd.

Betrokkenes ouders kunnen zich dus ten allen tijde aanbieden om samen met betrokkene terug te keren naar Pakistan. Hij toont ook niet aan afhankelijk te zijn van zijn broers en zus. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid zijn broer en zus. Nergens uit het administratief dossier staat dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. Zijn verblijf in België van slechts 2 jaar kunnen bijgevoegd geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Pakistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

(...)"

2. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Verzoeker bevindt zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt door de verwerende partij niet betwist.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Daarenboven volgt uit artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet dat in het kader van de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid *“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek [doet] van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”*

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Op 16.09.2019 nam verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ZONDER bevel om het grondgebied te verlaten.

2 weken later werd verzoeker opgepakt en opgesloten in een gesloten centrum alwaar aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten betekend werd. Hierin werd verwezen naar de negatieve beslissing inzake zijn aanvraag tot gezinshereniging.

Dit is onzorgvuldig en onredelijk. Men levert eerst een negatieve beslissing af zonder bevel om hem nadien, op zijn adres, op te pakken en over te brengen naar het gesloten centrum te Merksplas.

Ook verwijst men naar een eerder afgeleverd bevel dd. 19.03.2019, doch verzoeker mocht na het indienen van een nieuwe procedure tot gezinshereniging een nieuw attest van Immatriculatie ontvangen.

De afgifte van dit attest veronderstelt ook een impliciete intrekking van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, rechtspraak die eerder reeds gevolgd werd door de RvV en de RvS.

Een Attest van Immatriculatie geeft een tijdelijke verblijfstitel aan verzoeker ingevolge zijn aanvraag, totdat deze aanvraag wordt afgerond.

Dit is dan ook onverenigbaar met enig bevel, gezien verzoeker zich na het verkrijgen van een AI wel op het grondgebied mag bevinden. Het bevel aan verzoeker afgeleverd op 18.03.2019 werd dan ook impliciet ingetrokken.

Zie arrest RvV 183.009 d.d. 27.02.2017, alsook Raad van State - 235.046 - 14-06-2016

In arrest d.d. 07.10.2016 oordeelt de Raad voor Vreemdelingenzaken als volgt:

“de verzoekende partijen stellen ter terechtzitting van 24 augustus 2016 dat zij allen in het bezit zijn van een attest van immatriculatie en tonen deze documenten aan de waarnemend voorzitter. De advocaat van verwerende partij betwist deze documenten niet.

De advocaat van de verwerende partij stelt dat deze attesten van immatriculatie geen invloed hebben op de bevelen om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partijen worden volgend de advocaat van de verwerende partij louter gedoogd op het grondgebied en hebben enkel precair verblijfsrecht.

De attesten van immatriculatie zijn onverenigbaar met de vaststelling in de bevelen dat verzoekende partijen op illegale wijze in het Rijk verblijft. De attesten van immatriculatie houden een tijdelijk verblijf in waardoor de bevelen om het grondgebied te verlaten dienen te worden beschouwd als impliciet ingetrokken (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575 en RvS 28 mei 2014, nr. 10.529 ©). Verwerende partij vermag de waarde van een attest van immatriculatie niet te minimaliseren. Men kan niet tegelijkertijd houder zijn van een beslissing die aanmaant het Rijk te verlaten en van een verblijfsvergunning die toelaat, ook al is het tijdelijk, om op legale wijze in het Rijk te verblijven. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus de rechtszekerheid is te dezen ook meer gediend met de vaststelling dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten impliciet werden ingetrokken door de attesten van immatriculatie dan door de onzekere garantie van de verwerende partij dat de verzoekende partij louter tijdelijk gedoogd worden op het grondgebied en dat deze attesten van immatriculatie verder geen invloed hebben op de bestreden bevelen. Dergelijke garantie wordt nergens geofficialiseerd en dus zijn de verzoekende partijen niet beschermd tegen een gedwongen verwijdering. Met de vaststelling dat de bevelen om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dienen te worden beschouwd, wordt voorts geen uitspraak gedaan over de vraag of deze bevelen op het ogenblik dat ze gegeven werden, rechtsgeldig waren of niet. De bevelen om het grondgebied te verlaten dienen vernietigd te worden.”

Met dit bevel om het grondgebied te verlaten mag dan ook geen rekening meer gehouden worden.

Uit al het bovengaande blijkt duidelijk dat het dossier van verzoeker zonder enige zorgvuldigheid werd behandeld.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verwerende partij geen rekening meer houden met het bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd op 18.03.2019, gezien verzoeker na het indienen van een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging een attest van Immatriculatie mocht ontvangen. De aflevering van een AI impliceert de intrekking van het bevel en aldus verdwijnt dit uit het rechtsverkeer.

Ook stelt men dat er een risico op onderduiken bestaat voor verzoeker.

Dit is onbestaande. Voor de procedure “gezinshereniging” dient verzoeker te beschikken over een vast adres in België. Hij verblijft dan ook op het adres van zijn broer te 2060 Antwerpen, Greinstraat 36.

Er bestaat dan ook geen risico op onderduiken in hoofde van verzoeker.

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.”

3.3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker heeft een aanvraag gedaan o.b.v. gezinshereniging met zijn broer. Tegen de negatieve beslissing die hij hierin mocht ontvangen, zal beroep aangetekend worden en dit gezien de motivering niet overeenstemt met de werkelijkheid.

De terugkeer van verzoeker naar zijn land van herkomst betekent een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM).

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

- “ 1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s'lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

In casu bestaat er een privé – en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé – als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezins)leven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Verzoeker is naar België gekomen en dit samen met zijn ouders om zijn oudere broer te vervoegen. Hij hoort wel degelijk bij het kerngezin van zijn broer. Hij woont intussen reeds enkele jaren bij hem. Verzoeker en zijn ouders zijn de enige familie dat de heer Omair Ul Islam heeft. In de negatieve beslissing (bijlage 20) i.v.m. zijn aanvraag tot gezinshereniging werd nog verwezen naar de echtgenote en kinderen van zijn broer, doch deze verblijven niet meer in België.

Zijn ouders zijn ziek en hulpbehoevend, hetgeen nooit onderzocht is.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM.

Thans is er aldus sprake van een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis Vreemdelingenwet ontvankelijk maken. Dat verwerende partij hierover anders heeft geoordeeld is compleet onterecht!

De belangen van verzoeker zijn volledig in België te situeren en hij bouwt hier een privéleven op bij zijn broer. Wanneer men een afweging maakt aan de hand van de fair balance-toets, dan dient men vast te stellen dat de belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen dan die van de samenleving.

De broer van verzoeker staat voor iedereen in, de familie is niet afhankelijk van de sociale voorzieningen en er is geen enkele reden die kan worden aangehaald dat een terugkeer naar zijn land van herkomst in het belang van de samenleving zou zijn."

3.3.2.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld en besproken.

3.3.2.4. Verzoeker betwist niet dat hij niet in het bezit is van een geldig visum. De verwerende partij kon dan ook in beginsel op basis van artikel 7, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet een bevel nemen.

3.3.2.5. Uit het bestreden bevel blijkt verder dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker, *in casu* zijn vermeende gezins- en privéleven, en deze heeft beoordeeld in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' niet, noch het begrip 'privéleven'. Deze zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven of een privéleven is in wezen een feitenkwesitie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

De Raad herinnert eraan dat het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, het bestaan veronderstelt van een privé- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. Vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, dient het bestaan van een beschermenswaardig privé- en gezinsleven dan ook te worden vastgesteld.

3.3.2.6. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin, dit is ouders en minderjarige kinderen (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezins- of familieleden dan die van het kerngezin worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden'* (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en zijn broer te worden aangetoond.

3.3.2.7. Verwerende partij houdt, blijkens de bestreden beslissing, rekening met de aanwezigheid van verzoekers broer in België en gaat na of er bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond, *quod non in casu*. Hierbij wordt overwogen dat zijn broer niet behoort tot het originele kerngezin van verzoeker en dat hij niet aantoont afhankelijk te zijn van zijn broer. Tevens wordt aangestipt dat verzoeker een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij een leven kan opbouwen in zijn land van herkomst zonder nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bijkomend wordt benadrukt dat verzoekers ouders, die ook in België aanwezig zijn, eveneens het verblijf werd geweigerd en eveneens het Belgische grondebied moeten verlaten. Tenslotte stelt de verwerende partij dat verzoekers ouders zich ten allen tijde kunnen aanbieden om samen met verzoeker naar Pakistan terug te keren.

Wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet aantoont afhankelijk te zijn van zijn broer, stelt de Raad vast dat deze beoordeling in de lijn ligt van de twee voorafgaande beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlagen 20) van 18 maart 2019 en 16 september 2019. In deze beslissingen sprak de verwerende partij zich uit over aanvragen tot gezinshereniging van verzoeker met zijn broer in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft betrekking op familieleden die in het land van herkomst ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de Unieburger, *in casu* de Britse broer van verzoeker.

De verwerende partij heeft in het kader van deze aanvragen geoordeeld dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat verzoeker reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van zijn broer. Verder heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoeker niet afdoende aantoont dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst voor zijn komst naar België en dat niet voldoende wordt aangetoond dat hij reeds van in het land van herkomst ten laste was van zijn broer. De verwerende partij besloot ook dat het gegeven dat verzoeker gedomicilieerd is op het adres van zijn broer, niet automatisch tot gevolg heeft dat hij ook ten laste was of is van zijn broer, in casu de referentiepersoon. Zij wees erop dat de voorwaarde van het ten laste zijn op een actieve manier moet worden aangetoond en niet impliciet valt af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont. De Raad stelt vast dat tegen deze bijlagen 20 van 18 maart 2019 en 16 september 2019 geen of nog geen beroep werd ingesteld. De Raad benadrukt voorts dat de door verweerder genomen beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden tot aan hun eventuele vernietiging worden geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*').

Verzoeker volhardt in het betoog dat hij wel degelijk hoort bij het kerngezin van zijn broer. Waar dit betoog in wezen gericht is tegen de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 18 maart 2019 en 16 september 2019, merkt de Raad op dat deze beslissingen heden niet het voorwerp vormen van onderhavige vordering. Door er louter op te wijzen dat de echtgenote en de kinderen van zijn broer niet meer in België verblijven en dat hij al enkele jaren bij zijn broer verblijft, weerlegt verzoeker op zich niet dat zijn broer niet tot het originele kerngezin behoort dat verzoeker met zijn ouders in Pakistan had, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

In zoverre verzoeker meent dat er heden sprake is van een gezinsleven met zijn broer, herhaalt de Raad dat de relatie tussen meerderjarige broers en zussen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32; EHRM 15 mei 2012, nr. 16567/10, Nacic e.a. v. Zweden, par. 76).

Het enkele gegeven dat verzoeker reeds enkele jaren bij zijn broer woont, vormt op zich geen aanwijzing dat er in casu bijkomende elementen van afhankelijkheid voorhanden zijn. Bovendien betwist verzoeker niet dat hij een volwassen persoon is waarvan verwacht mag worden dat hij een leven kan

opbouwen in zijn land van herkomst zonder nabijheid van zijn broer, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Pakistan niet zelfstandig zou kunnen functioneren zonder zijn broer in het bijzonder (zie in deze zin EHRM 18 november 2014, nr. 5049/12, Senchishak v. Finland, par. 57). Een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie met zijn broer wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker voorhoudt dat zijn ouders ziek en hulpbehoevend zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering die niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Verzoeker duidt ook nergens uit welke stukken in het administratief dossier zou moeten blijken dat verzoekers ouders ziek en hulpbehoevend zijn. Daarenboven, zelfs als wordt aangenomen dat zijn ouders ziek en hulpbehoevend zijn, dan nog toont verzoeker hiermee niet aan dat hij, als volwassen man, door dit gegeven afhankelijk is van zijn broer.

Samenvattend besluit de Raad dat het bestaan van een gezinsleven met verzoekers broer dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM niet wordt aangetoond. Er blijkt dan ook niet dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende te houden met enig beschermenswaardig gezinsleven in die zin, laat staan dat daarover enige belangenafweging moest plaats hebben. Van enige disproportionaliteit is in casu dan ook geen sprake. Verzoeker kan zich bij gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met zijn broer evenmin beroepen op een positieve verplichting in hoofde van de verwerende partij die zou voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM.

3.3.2.8. Artikel 8 houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Uit de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers privéleven. Hierbij overweegt de verwerende partij dat verzoeker geboren en getogen is in Pakistan en dat hij er 18 jaar verbleef. De verwerende partij oordeelt terecht dat verzoekers verblijf in België van slechts twee jaar bijgevolg geenszins vergeleken kan worden met zijn relaties in het land van herkomst, hetgeen verzoeker niet betwist. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij vervolgens oordeelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst.

Verzoeker stelt dat zijn belangen zich volledig in België situeren en dat hij hier een privéleven opbouwde bij zijn broer. Verzoeker concretiseert echter op geen enkele wijze de sociale, persoonlijke of economische bindingen die hij hier zou hebben opgebouwd waarbij de Raad opmerkt dat de normale binding die ontstaat met België enkel door een verblijf hier te lande, op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen waarmee de verwerende partij rekening had moeten houden (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Door zijn vaag en algemeen betoog maakt verzoeker niet aannemelijk dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen voor zijn privéleven gebonden is aan België. Verzoeker toont verder niet aan dat een privéleven enkel in België mogelijk zou zijn en dat er ernstige en concrete hinderpalen zijn die hem verhinderen een privéleven in zijn land van herkomst of elders op te bouwen (cf. RvS 28 augustus 2008, nr. 3291(c)).

In de mate dat verzoeker lijkt te betogen dat de relatie met zijn broer deel uitmaakt van zijn privéleven, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij de relatie met zijn broer niet van op afstand daadwerkelijk kan invullen, bijvoorbeeld door gebruik te maken van moderne communicatiemiddelen (cfr. EHRM 15 november 2012, nr. 52873/09, Shala/Zwitserland, § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 59).

Samenvattend besluit de Raad dat verzoeker wat betreft zijn privéleven geen overtuigende argumenten naar voor brengt die maken dat zijn persoonlijke belangen alsnog moeten primeren op het algemene belang inzake immigratiecontrole.

3.3.2.9. Gelet op wat voorafgaat, blijkt een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste gezicht niet.

In zoverre verzoeker nog voorhoudt dat er sprake is van “een veelheid aan buitengewone omstandigheden die een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk maken”, stelt de Raad vast dat dit betoog niet dienstig is aangezien het voorwerp van de vordering betrekking heeft op de bestreden bijlage 13septies en verder niet blijkt dat verzoeker een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarmee verwerende partij rekening met moest houden.

3.3.2.10. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat *in casu* een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de verwerende partij daartoe volgende twee objectieve criteria uit artikel 1, § 2, van de Vreemdelingenwet aan:

- 4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden; en
- 6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Wat betreft artikel 1, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt: *“Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om uiterlijk op 18.04.2019 het grondgebied te verlaten dat op 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.*

Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.”

Wat betreft artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet motiveert de verwerende partij in feite als volgt: *“Betrokkene diende 2 keer vlak na elkaar een aanvraag tot verblijf in op grond van artikel 47/1, 2° in functie van zijn broer die de Britse nationaliteit heeft en legaal in België verblijft. De 19.03.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd gestuurd met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene gaf geen gehoor aan dit bevel, diende geen beroep in tegen deze beslissing, maar diende op 10.05.2019 gewoon opnieuw een tweede aanvraag in op dezelfde gronden, in functie van dezelfde broer. Deze aanvraag werd geweigerd op 16.09.2019, beslissing (bijlage 20) die op 17.09.2019 per aangetekend schrijven naar betrokkene werd verzonden.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt afdoende waarom verzoeker *in casu* geen vrijwillige vertrektermijn wordt verleend. De vaststelling van een risico op onderduiken is gebaseerd op objectieve componenten, met name twee objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria. Verder blijkt dat er een individualisatie is gebeurd rekening houdend met verzoekers concrete omstandigheden. Uit wat voorafgaat blijkt genoegzaam waarom de verwerende partij *in concreto* van oordeel is dat verzoeker door zijn gedrag een risico op onderduiken vertoont.

Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2019. Hij diende uiterlijk op 18 april 2019 hieraan gevolg te geven en werd duidelijk geïnformeerd over de betekenis en gevolgen van dit bevel.

Verzoeker heeft weliswaar een tweede verblijfsaanvraag ingediend, maar dit gebeurde pas op 10 mei 2019, dit wil zeggen nadat zijn vrijwillige vertrektermijn was verstreken.

Omdat hij naar aanleiding van de tweede verblijfsaanvraag in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, meent verzoeker dat het bevel van 18 maart 2019 als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd.

Verzoeker kan niet in dit betoog worden gevolgd. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet luidt immers: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terugdrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan.*

Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort."

Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie doet, in het licht van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dus geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en de vertrektermijn die daarin werd gestipuleerd. Bijgevolg kon de verwerende partij terecht verwijzen naar het bevel van 18 maart 2019 en daarmee rekening houden.

Wat betreft de 's Raads rechtspraak die verzoeker aanhaalt, merkt de Raad op dat deze rechtspraak dateert van voor de invoering van artikel 1/3 in de Vreemdelingenwet door de wet van 27 april 2017 en dat deze rechtspraak niet langer dienstig is. Zoals het Grondwettelijk Hof heeft gesteld in het arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019: *"geen enkele van de in het middel aangehaalde referentienormen de wetgever een bepaling te nemen die tot doel of tot gevolg heeft een einde te maken aan een door een rechtscollege ontwikkelde rechtspraak."* (par. 7.1 in fine).

Het gegeven dat verzoeker op een vast adres bij zijn broer verblijft, doet geen afbreuk aan het feit dat hij het eerdere bevel niet heeft opgevolgd binnen de verleende vrijwillige vertrektermijn. Het is niet kennelijk onredelijk om op basis van dit gedrag van verzoeker te besluiten dat het weinig waarschijnlijk is dat hij aan een nieuw bevel gevolg zal geven en daaruit een risico op onderduiken af te leiden. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij niet moet aantonen dat verzoeker daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten.

Verzoeker ontkent evenmin dat hij een eerste verblijfsaanvraag indiende die werd geweigerd en waartegen hij geen beroep indiende, noch dat hij een tweede verblijfsaanvraag indiende op dezelfde gronden die eveneens werd geweigerd. Verzoeker voert niet aan dat de korte tijdsspanne tussen de twee door hem ingediende verblijfsaanvragen *in casu* niet voldoet aan het objectief criterium gesteld in artikel 1, § 2, 6° van de Vreemdelingenwet.

Tenslotte blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met verzoekers voorgehouden gezinsleven en privéleven, zoals hierboven uitgebreid besproken.

Tenslotte wijst de Raad erop dat geen enkele wettelijk bepaling noch een beginsel van behoorlijk bestuur verhindert om een bijlage 13septies te nemen nadat een weigeringsbeslissing onder bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten, werd genomen.

Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij bepaalde omstandigheden eigen aan de zaak van verzoeker veronachtzaamd heeft waaruit zou kunnen blijken dat de beoordeling inzake het risico op onderduiken onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk is. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er, alle omstandigheden van zijn geval in acht genomen, geen redenen bestaan, gebaseerd op de voormelde objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een vreemdeling jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt op het eerste gezicht niet.

Uit het verzoekschrift blijkt duidelijk dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven van de bestreden beslissing kent, zodat aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. Verzoeker toont evenmin aan dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan op het eerste gezicht niet worden vastgesteld.

3.4. Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de overige voorwaarden dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

M. MAES